

ALLAHS STRAFF PÅ ELEFANTENS ÄGARE

Ur Boken : Berättelser från Koranen av Ibn Kathir

Elefantens ägare:

I Allahs , den Nådigastes, den Barmhärtigastes, Namn

Ägare av elefanten

Allah den Allsmäktige säger:

{Har du (O Muhammed (frid vare med honom)) inte sett hur din Herre behandlade elefanternas ägare? [Elefantarmén som kom från Jemen under befäl av Abraha Al-Ashram i avsikt att förstöra Ka'bah i Mecka]. Förde Han inte deras plan på avvägar? Och Han sände mot dem fåglar i flockar. Han slog dem med stenar av Sijjil (bakad lera). Och Han gjorde dem som (ett tomt fält på stjälpkar (vars säd har ätits upp av boskap))}. (Al-Fil, 1-5)

At-Tabari sade: Den förste som tämjde elefanter var Ifridun Ibn Athqiyān som dödade Ad-Dahhaq. Han var den förste som använde sadel till hästar. Men den förste som tämjde och red på hästar var Tahmuris, den tredje kungen på jorden. Det sägs också att Isma'il Ibn Ibrahim (frid vare med dem) var den förste som red på hästar. Det är troligt att han var den förste

ALLAHS STRAFF PÅ ELEFANTENS ÄGARE

bland araberna som red på dem, och Allah vet bäst.

Det sägs: Trots att elefanten är så enorm, är han rädd för katter. Därefter tog några krigsherrar, under sin kamp mot indianerna, med sig några katter till slagfältet, vilket tvingade elefanterna att fly.

Ibn Ishaq sade: guvernören eller vicekungen, Abraha Al-Ashram, byggde en enorm och mycket hög kyrka och skrev till kungen av Abessinien, Negus, att "Jag har byggt en kyrka åt dig som saknar motstycke, och jag har för avsikt att omdirigera pilgrimsfärder från Mecka till Abessinien".

Al-Suhaili sade: Abraha Al-Ashram underkuvade jemeniterna för att bygga den där elaka kyrkan och tvingade dem att genomgå flera slags förödmjukelse. Han brukade hugga av handen på den som kom sent till arbetet tills solen gick upp. Han tog många värdefulla saker från Bilqis palats för att lägga till det. Han tog marmor, ädelstenar och värdefullt bagage.

Dessutom reste han kors av guld och silver, byggde predikstolar i ebenholts och elfenben, och höjde kyrkans ställning och bredd. Efteråt, när Abraha dödades, var djinnerna ovilliga att skada den som försökte ta något ur dess kropp eller prydnader. Ty den var byggd ovanför graven för två avgudar kallade Ku'aib och hans fru, vars höjd var ungefär sextio alnar.

Så jemeniterna lämnade den orörd fram till Al-Saffahs, den första abbasideskalifens, era. Han, Al-Saffah, skickade en grupp fromma lärda med fast beslutsamhet som fullständigt demolerade den, och den förstördes sedan fram till idag.

Ibn Ishaq sade: När araberna hörde talas om Abrahams brev som skickats till Negus blev en man från Kinanah arg. Han gav sig av tills han nådde kyrkan där han urinerade på dess väggar. **Ingen** lade märke till honom, och därefter återvände han hem säkert.

Nyheten nådde Abraha som frågade om den som hade gjort det. Han fick svaret: detta gjordes av en av de araber som vallfärdar till Ka'bah i Mecka när han hörde talas om din uttalade avsikt att du skulle avleda pilgrimsfärden från deras Heliga Hus till din (nybyggda) kyrka. Han (araben) blev arg och kom för att utsöndra den och förklarade att den var ogiltig (för händelsen).

När Abraha hörde detta brast han ut av raseri och svor ed att han skulle

ALLAHS STRAFF PÅ ELEFANTENS ÄGARE

riva Ka'bah. Sedan beordrade han abessinerna (kristna) att förbereda sig för krig. Han ledde en stor expedition mot Mecka med en eller flera elefanter i sitt följe. Araberna hörde talas om nyheten och de blev skräckslagna, men de bestämde sig för att slåss mot honom när nyheten bekräftades att han hade för avsikt att förstöra det Heliga Huset.

En man bland Jemens adelsmän vid namn Dhu Nafar gav sig av mot honom tillsammans med sin egen klan och de som svarade på hans kallelse att strida mot Abraha. De två parterna möttes, Dhu Nafar och hans anhängare besegrades och han själv togs som krigsfånge. Han fördes sedan inför Abraha som var på väg att döda honom, men Dhu Nafar sade: "O kung! Döda mig inte, jag kan vara till någon nytta för dig."

Abraha dödade honom inte och han höll honom bunden i förvar. Sedan fortsatte Abraha med det han hade föresatt sig. Han anlände till Khath'ams land där han mötte Nufail Ibn Habib Al-Khath'ami som ledde sina två stammar - Shahrän och Nahis - tillsammans med sina anhängare bland araberna. Nufail besegrades och togs som krigsfånge för att föras inför Abraha.

Abraha hade för avsikt att döda honom, men Nufail sade: "O kung! Döda mig inte. Jag kan vägleda dig till den destination du önskar. Här är du! Min trohetsed." Abraha befriade honom och tog honom som vägledare. När de passerade Taif kom Mas'ud Ibn Mu'tab Ibn Malik Ibn Ka'b Ibn 'Amr Ibn Sa'd Ibn 'Auf Ibn Thaqif till honom tillsammans med sina anhängare som sade: "O kung! Vi är inget annat än dina slavar, vi lyssnar och lyder, ingen fiendskap finns någonsin mellan dig och oss, och vårt Hus är inte det du vill ha - dvs. Al-Lat - du vill bara ha Huset i Mecka. Därför sänder vi med dig någon som leder dig dit."

Som ett tecken på att visa ilska och hån.

Ibn Ishaq sade: Al-Lat var ett "heligt" hus i Taif, det var för dem precis som Ka'bah var för resten av araberna. De skickade en man vid namn Abu Rughal för att visa honom (Abraha) vägen till Mecka. De fortsatte tills de kom fram till en plats som hette Al-Maghmas där Abu Rughal dog. Abu Rughal begravdes där och efteråt brukade araberna stena hans grav.

Jag nämnde dock i Thamuds berättelse att Abu Rughal var bland Abrahams följe och att han skyddade sig i det heliga huset (Ka'bah) och när han kom ut träffade en sten honom och han var död. Profeten (frid vare med honom) sade till sina följeslagare: "Som ett tecken på detta begravdes han med två grenar av guld". De grävde och sannerligen, de fann dem. För att

ALLAHS STRAFF PÅ ELEFANTENS ÄGARE

kompromissa mellan detta och Ibn Ishaqs berättelse säger jag: den senare Abu Rughal hade samma namn som sin högre förfader vars grav brukade stenas av araberna. Dessutom brukade folket stena hans grav, liksom man stenar den förres.

Ibn Ishaq sade: När Abraha anlände till Al-Maghmas skickade han en man vid namn Al-Aswad Ibn Maqsud med en kavalleristyrka. Al-Aswad beslagtog en del av arabens egendom, inklusive tvåhundra kameler som tillhörde 'Abdul Muttalib, profetens farbror, som då var den främste mannen bland adeln. Efter detta bestämde sig Quraish, Kinanah och Hudhail för att strida mot Abraha, men de förstod att de inte hade råd med det och övergav därför idén. Sedan skickade Abraha Hanatah Al-Himiari till Mecka och beordrade honom att fråga om folkets ledare och säga till honom: "Jag (kungen) kom inte för att strida mot er, jag kom bara för att förstöra det Heliga Huset.

Om ni inte står i vår väg kommer vi inte att skada någon av er. Abraha tillade till sin budbärare: 'Och om han visade sin önskan att inte strida, för honom till mig.'" När Hanatah kom in i Mecka frågade han om dess ledare och herre. Han fick höra: det är Abdul Muttalib Ibn Hashim. Han såg honom och framförde därmed budskapet. Abdul Muttalib sade: "Vid Allah! Vi tänker inte strida. Vi har verkligen inte råd med det. Detta är Allahs och Hans Khalil (vän) Ibrahims (frid vare med honom) heliga hus, endast Han ensam kan skydda det om Han vill." När Hanatah hörde detta sade han: "Kom med mig för att möta honom (Abraha), han beordrade mig att göra det." Abdul Muttalib gav sig av mot honom tillsammans med några av sina söner tills de närmade sig lägret.

Han frågade om Dhu Nafar, som var en vän till honom. Han gick in till honom i hans fängelse och sade: "O Dhu Nafar! Kan du inte göra något för oss i vår svåra situation?" Dhu Nafar sade: "Vad kan en fånge göra medan han väntar på döden, antingen på morgonen eller på kvällen? Allt jag kan göra är att skicka bud till elefantens stallvakt, Anis, som är en vän till mig, för att rekommendera dig, säga ett gott ord om dig, be för dig inför honom och be om tillåtelse för dig att träffa Abraha."

Abdul Muttalib sade: "Det räcker för mig." Dhu Nafar skickade bud till Anis och lät säga: Sannerligen, Abdul Muttalib är quraishiternas hövding, han är generös mot både människor och djur och kungen (Abraha) beslagtog tvåhundra kameler som tillhör honom. Så be om tillåtelse för honom att träffa Abraha och göra vad du än anser lämpligt för honom. Anis sade: Visst, det ska jag göra. Anis presenterade sig inför Abraha och sade sedan: O kung! Quraishiternas hövding är här och vill presentera sig inför dig, så

ALLAHS STRAFF PÅ ELEFANTENS ÄGARE

ge honom tillåtelse, tack! Abraha gav sitt samtycke. Abdul Muttalib var mycket stilig och ståtlig och när Abraha såg honom visade Abraha stor respekt och blev mycket imponerad.

Så, Han vägrade att låta honom sitta lågt framför sig, och ogillade inte heller att abessinerna såg honom låta honom sitta på sin egen stol (tron). Följaktligen steg han ner från stolen och satte sig bredvid honom på den rika mattan. Sedan sade han till sin tolk: Fråga honom vad han vill ha? Abraha blev dock förvånad över att höra från Abdul Muttalib genom tolken att allt han ville ha var en kompensation för sina tvåhundra kameler, men bad honom inte att lämna Ka'bah *ifred* .

När Abraha uttryckte sin förvåning svarade Abdul Muttalib: "Jag är kamelernas herre, medan *Ka'bahs* tillbedjans hus har sin herre som försvarar det". Abraha sade: Ingen kan försvara det från mig. Abdul Muttalib sade: Du är ensam! Till slut gav Abraha honom kamelerna tillbaka.

Ibn Ishaq sade: Det sägs att när 'Abdul Muttalib kom in i Abraha åtföljdes han av Ya'mur Ibn Nafa'ah Ibn 'Adiy Ibn Ad-Dail Ibn Bakr Ibn 'Abd Manah Ibn Kinanah, hövdingen för Banu Bakr-stammen, och Khuwailid Ibn Wa'ilah, hövdingen för Hudhail-stammen, som erbjöd Abraha en tredjedel av egendomarna i Tihamah-distriktet i utbyte mot att han återvände och lämnade Ka'bah ifred. Men Abraha avslög deras erbjudande. Ibn Ishaq tillade: "Jag är inte säker på äktheten i detta!"

När Abdul Muttalib återvände hem berättade han för quraishiterna om vad som hade hänt mellan honom och Abraha och beordrade dem att lämna Mecka och flytta till bergen. Sedan stod han tillsammans med några män och höll i ringen på Kabahs *dörr* , åkallade Allah och bad om Hans hjälp mot Abraha och hans trupper .

Ibn Ishaq sade: Sedan lät Abdul Muttalib ringa på dörren och gav sig av med sina följeslagare till bergen för att söka skydd och vänta på vad som skulle hända härnäst. På morgonen gjorde sig Abraha redo att inträda i Mecka och förberedde sin elefant och sina trupper. Elefantens namn var Mahmoud. När han leddes mot Mecka kom Nufail Ibn Habib nära honom och viskade i hans öra: Knäböj Mahmoud och gå hem säker, du är i Allahs heliga stad. Han släppte örat och elefanten knäböjde.

As-Suhaili sade: detta betyder att elefanten föll till marken, eftersom elefanter inte knäböjer. Det sägs: att vissa elefanter kan knäböja precis som kameler. Och Allah vet bäst.

ALLAHS STRAFF PÅ ELEFANTENS ÄGARE

Nufail Ibn Habib gick iväg och klättrade upp på berget tills han var långt och säker. Abessinierna misshandlade elefanten och tvingade honom att stå upp, men han vägrade. De slog honom i huvudet med yxliknande vapen, men han vägrade. De försökte sitt bästa att tvinga honom att stå upp, men de kunde inte. De riktade hans ansikte tillbaka mot Jemen och han reste sig upp och sprang dit. De ledde honom mot *Sham* (Syrien) och sedan mot öster och han reste sig upp och sprang dit.

De ledde honom återigen mot Mecka, men han vägrade. Därefter sände Allah, den Allsmäktige, över dem fåglar från havet som liknade hökar. Varje fågel höll tre stenar: en i näbben och två i sina två ben. Stenarna var som kikärter och linser, och ingen av abessinerna träffades av en sten, men han dödades. Dessutom träffade inte fåglarna dem alla. Resten av dem flydde iväg och sökte den väg de först kom ifrån och frågade om Nufail Ibn Habib för att vägleda dem tillbaka till Jemen.

Ibn Ishaq sade: Abessinierna flydde medan döden förföljde dem på alla stigar och på alla sätt och vis, och Abraha träffades också av en sten. De bar honom och hans kropp började slitas sönder bit efter bit tills de nådde San'aa. Efter en kort stund sprack hans bröst (enligt historiker) och han dog.

Ibn Ishaq sade: Jag har blivit berättad av Ya'qub Ibn 'Utbah att det året var det första året då mässling, buske och bitterträd som kolocynth och afrikansk vinrua dök upp på den Arabiska halvön.

Ibn Ishaq sade: När Allah den Allsmäktige sände sin profet Muhammed (frid vare med honom), påminde Han quraishiterna med sin nåd och ynnest som han skänkt dem genom att besegra abessinerna och trotsa dem och sade: ***{Har ni (O Muhammed (frid vare med honom)) inte sett hur er Herre behandlade elefanternas ägare? [Elefantarmén som kom från Jemen under befäl av Abraha Al-Ashram i avsikt att förstöra Kabah i Mecka]. Förde Han inte deras plan att gå vilse? Och Han sände mot dem fåglar (Ababil) i flockar. Han slog dem med stenar av Sijjil (bakad lera). Och Han gjorde dem som (ett tomt fält av) stjälgar (vars majs har ätits upp av boskap)}.***

Sedan började Ibn Hisham och Ibn Ishaq tolka denna *sura* och nästa angav följande: Ibn Hisham sa: Ordet "*Ababil*" betyder "i flockar", även om araberna aldrig använde det ordet före uppenbarelse av den ärorika Koranen. Men vad gäller ordet "*Sijjil*" fick jag höra av Yunus An-Nahwi och Abu' Ubaidah att det användes av araberna i betydelsen: solid och stark. Dessutom hävdade vissa tolkare att detta ord ursprungligen fanns

ALLAHS STRAFF PÅ ELEFANTENS ÄGARE

två på persiska, men araberna återgav dem till ett enda ord som är "Sinj" och "lil". 'Sinj' betyder sten och 'lil' står för lera och hårda stenar består av dessa två material, sten och lera. Han tillade: "Assf" står för löv. Al-Kasa'i sa: Jag har hört några grammatiker säga: "Singularformen av 'Ababil' (flock) är 'Abil'. Dessutom sa många av våra tidiga lärda: 'Ababil' är flockar av fåglar som samlas grupp efter grupp här och där."

Berättat av 'Abdullah Ibn 'Abbas (må Allah vara nöjd med dem): Deras näbbar var som fåglarnas och deras ben var som hundarnas. Dessutom återberättade 'Ikrimah: deras huvuden var som lejonens och de kom från havet och deras färg var grön. 'Ubaid Ibn 'Umair sa också: de var svarta marina fåglar, som höll stenar i sina näbbar och ben. 'Abdullah Ibn 'Abbas (må Allah vara nöjd med honom) sa också: de såg ut som Fenixen, och den minsta stenen de bar var lika med en människas huvud och andra stenar var lika med kameler. Samma uppfattning hölls av Yunus Ibn Bakir efter Ibn Ishaq. Vissa tolkare sa: Stenarna var för små. Allah vet bäst!

Ibn Abu Hatim sade: Abu Zar'ah berättade för oss på Muhammad Ibn 'Abdullah Ibn Abu Shaibahs auktoritet efter Mu'awiyah efter Al-A'mash efter Abu Sufyan efter 'Ubaid Ibn 'Umair och sade: När Allah, den Allsmäktige, ville förgöra elefanternas ägare sände Han mot dem fåglar i flock från havet som liknade hökar. Var och en av dem bar tre stenar: en i näbben och två i sina två ben.

De flög över tills de var rakt ovanför armén, sedan skrek de och släppte taget om stenarna. Stenarna brukade hugga av eller krossa den de träffade från huvud till tå. Dessutom sände Allah, den Allsmäktige, en kraftig vind som träffade stenarna och ökade deras hastighet och styrka, vilket fick majoriteten av armén att förgås.

Ibn Ishaq sade som tidigare nämnts att inte alla träffades av stenarna. Snarare lyckades några av dem återvända till Jemen och berättade för sitt folk vad som hade hänt dem och hela armén. Och Abraha själv träffades av stenarna och bars tills han nådde Jemen där han dog, må Allah den Allsmäktige fördöma honom!

Ibn Ishaq berättade: Jag fick höra av 'Abdullah Ibn Abu Bakr efter Samurah efter 'A'ishah (må Allah vara nöjd med henne) att hon sa: "Jag har sett elefantens ryttare och stallvakt i Mecka blind, förlamad och be folket att mata dem." Det nämndes dock tidigare att stallvakten hette Anis, men ryttaren var oidentifierad. Allah vet bäst!

ALLAHS STRAFF PÅ ELEFANTENS ÄGARE

I sin *Tafsir* (tolkning) nämnde An-Naqqash att floden förde bort deras döda kroppar och kastade dem i havet. Samma år som denna stora händelse föddes föddes profeten Muhammed (frid vare med honom). Vissa lärda säger att det ägde rum två år före hans (frid vare med honom) födelse.

Sedan citerade Ibn Ishaq den poesi som araberna komponerade angående den stora händelsen där Allah, den Allsmäktige, segrade i Sitt Heliga Hus, vilket Han ville ge ära, värdighet, rening och respekt genom att sända Sitt Sändebud Muhammed (frid vare med honom) och den Lagstiftning Han sänder med honom. En *av* de grundläggande pelarna *i* denna Lagstiftning är bönen vars *Qiblah*- riktning skulle riktas till den ärade Ka'bah.

Det som Allah, den Allsmäktige, gjorde mot elefantägarna *var* aldrig för quraishiternas egna skull . Eftersom de kristna som var representerade i abessiniernas land verkligen var närmare Ka'bah än polyteisterna *i* Quraish, men segern beviljades till det Heliga Huset självt som förberedelse för *profeten* Muhammeds (frid vare med honom) ankomst.

Ibn Ishaq och andra tillade: Efter Abrahams död styrdes abessinerna av hans son, Yaksum, sedan av hans bror, Masruq, Ibn Abraha, som var deras siste kung.

Händelsen *med* elefanten ägde rum i Al-Muharram år 882 enligt den romerska kalendern. Efter Abrahams och hans två efterföljande söners död *upphörde* det abessinska styret över Jemen, och kyrkan som byggts av Abraha blev öde. Ingen kunde ens närma sig den, eftersom den var byggd över gravplatsen *för* två avgudar - *Ku'aibs* och hans frus.

De två avgudarna var gjorda *av* trä, deras höjd var ungefär sextio alnar och de var berörda av djinner. Av just denna anledning kunde ingen riskera att komma nära kyrkan eller ta något *av* dess byggnad *eller prydnader av rädsla för djinnernas* ondska . Den förblev öde fram till den första abbasidekalifen, As-Saffahs tid, *som* nyheten *om* rikedomarna *som hittats* inuti kyrkan nådde. Han skickade sin härskare över Jemen, Al-'Abbas Ibn Ar-Rabi', för att förstöra den och ge honom alla värdefulla föremål han kunde hitta där.

Slutligen bör man höja sina händer till Allah den Allsmäktige och bönfälla och säga: *"O Allah! All lovprisning är för Dig; Du är himlarnas och jordens ljus. Och all lovprisning är för Dig; Du är himlarnas och jordens*

ALLAHS STRAFF PÅ ELEFANTENS ÄGARE

bevarare. All lovprisning är för Dig; Du är himlarnas och jordens herre och allt som finns däri. Du är Sanningen, och Ditt löfte är Sanningen, och Ditt tal är Sanningen, och mötet med Dig är Sanningen, och Paradiset är Sanningen och Helvetet (Elden) är Sanningen och alla profeter är Sanningen och Timmen är Sanningen. O Allah! Jag överlämnar mig till Dig, och tror på Dig, och litar på Dig, och ångrar mig till Dig, och för Din sak kämpar jag och med Dina befallningar härskar jag. Så förlåt mina tidigare och framtida synder och de synder som jag begått i hemlighet eller offentligt . Det är Dig som jag dyrkar, ingen har rätt att dyrkas utom Dig. "